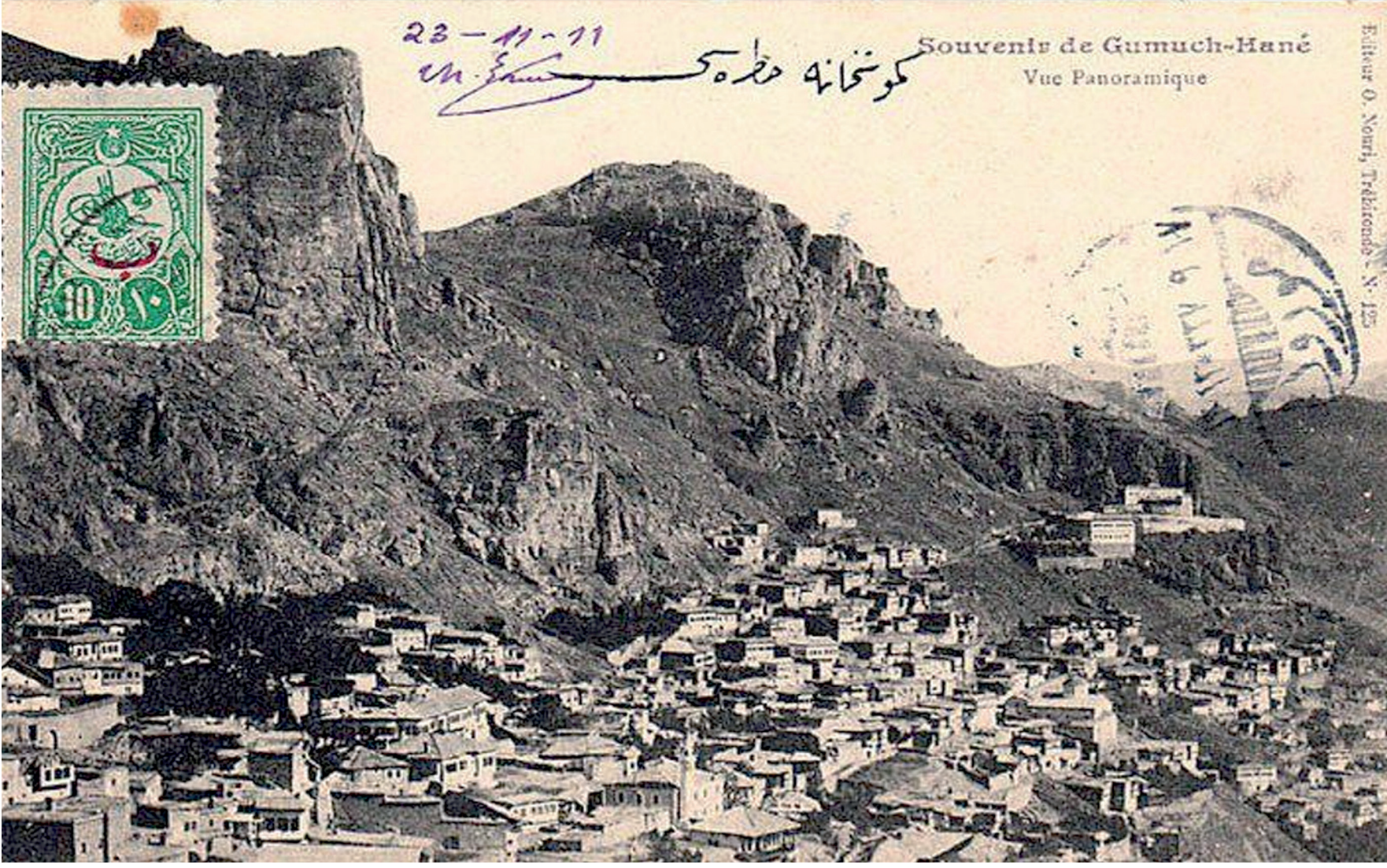

“Bir zamanlar Süleymaniye'de”

Kirk Bavli, Süleymaniye Mahallesi'nden batıya doğru Vank'a giden yol üzerinde takriben bir kilometre ileride köprüyü geçtikten sonra yolun alt yamacındaki maden ocağının adıdır. Son işletme 1890'lı yıllarda Fransız şirketi tarafından işletilirken, çalışmaya son verilmiş

ve ocak kapatılırken ocak ağzı bir duvar ile kapatılmıştır. Bu bilgiyi çocukluğumda sağ olan İsmail Hakkı Tuncer'in büyük dedesi Yusuf Ağa (Yusuf Tuncer)den dinlemiştim. 1998 yılında ruhsat sahibi Dedemanlar burada sondaj çalışması yaparken baktım ki aynı yerde sondaj çalışması yapıyor. Ben

şakadan, bakın şimdi kireç, harç ve taşlar çıkacak dedim. Biraz sonra gerçekten duvara ait harç parçaları çıkınca yetkililer bana nereden bildin, müneccim misin dediklerinde kendilerine Yusuf Ağa'dan dinlediklerimi anlattım. Yetkili mühendis ocağın ağzı kaybolmasın diye yapmışlar duvarı demişti.
Devamı 8. Sayfada

KÜLTÜR

HANEMİZ GÜMÜŞ,
KELAM EDERİZ
ALTIN

► 3. Sayfada

İNSAN VE YAŞAM

HARŞİT'İN
TEZENESİ :
OSMAN NEBİOĞLU

► 10. Sayfada

TARİH

GONAH

► 9. Sayfada

KÖŞE YAZISI

SERDE VAR YAZGI,
GAYRI NE ÇARE!

► 5. Sayfada

KÜLTÜR-TURİZM

GÖKLERİN
ÇAĞIRDIĞI
ZİRVE:ZİGANA

► 4-7. Sayfada

Gazetemiz 1 Yaşında

Geçtiğimiz yıl Aralık ayında Özdenoğlu Konağı'nda gerçekleştirilen geniş katılımlı lansman ile kültür-sanat ve turizm odaklı olarak yayın hayatına başlayan Süleymaniye Gazetemiz birinci yılını doldurdu.

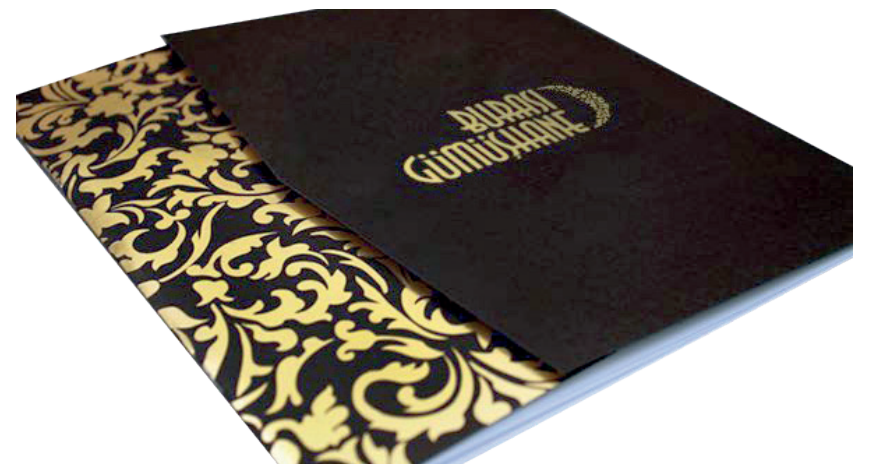
Süleymaniye Gazetesi yayın kurulu olarak, 'Eli kalem tutan, fikir sahibi her Gümüşhaneli

ya da Gümüşhane sevdalısı herkes bir gün bu gazetede yazı yazacaktır!' sloganıyla yayın hayatına başlattığımız gazetemize yazıları, fotoğrafları ve röportajlarıyla katkı sunan paydaşlarımıza ve siz kıymetli okurlarımıza teşekkürü bir borç biliriz.

Seçkin Bir Eser

Tanıtım denince akla pek çok argüman geliyor. Bu argümanlardan hangisinin daha etkili olduğu tabiki hedef kitleleriyle alakadır. Ancak kalıcı olması bakımından kitapçıklar daha etkili bir yoldur. Renkli veya siyah beyaz görsellerle desteklenmiş kitapçıklarda kullanılan fotoğrafların, teknik yeterlilik ve sanatsal bir bakış açısıyla ele alınması hiç şüphesiz

siz bu etkiyi artıcı önemli bir unsurdur. Bahsedilen bu hususlara özen gösterilerek Gümüşhane Valiliği tarafından hazırlanan son tanıtım kitapçığı tamamlanmak üzere. Fotoğraf sanatçılarının en doğru zamanı, en güzel açıyı yakalamak için uzun ve zahmetli bir yol kat ettikleri çalışma, çok yakında beğeniye sunulacak.

Yüzyıllık Yalnızlık

Gümüşhane Valisi Okay Memiş, Süleymaniye'nin yüz-yıllık yalnızlığına son verdi.

Gümüşhane Valiliği ve Gümüşhane Belediyesi, yaklaşık yüzyıl sonra tarihi Süleymaniye Mahallesi'nde ofis açtı.

Vali Okay Memiş'in Cuma günleri kabul ve çalışmalarını gerçekleştireceği yeni çalışma ofisi, Kasım ayından itibaren Süleymaniye Mahallesi'ndeki tarihi Sultan Süleyman Han Camii'nin hemen bitişiğindeki

binada, Belediye Başkanı Erhan Çimen'in çalışma ofisi de, restorasyonu tamamlanan Zeki Kadirbeyzâde Konağı'nda hizmet vermeye başladı.

Arda Boyları

Samsun Devlet Opera ve Balesi, Trakya yöresine ait türkülerden Arda Boyları'nın hikâye ve müziğini modern dansla birleştiren "Arda Boyları" balesini Gümüşhane Kültür Merkezi'nde Gümüşhaneli sanatseverlerle buluşturdu.

Koreografi ve rejisörlüğünü Özgür Adam İnanç, librettosunu Ayşegül Çe-

vik, dekorunu Hakkı Kandır, kostüm tasarımını Gülnur Çağlayan, ışık sorumluluğunu Oğuz Murat Yılmaz, müziğini İsmail Sezen ve Arda Erdem'in üstlendiği Arda Boyları, Gümüşhane'de sahnelenen ilk bale olma özelliği taşıyor.

Trakya yöresine ait çok sevilen türkülerden biri

olan Arda Boyları'nın hikâyesini ve müziğini modern dansla harmanlayarak, birbirlerine âşık iki genç olan Halime ve Recep'in hikâyesini anlatan Arda Boyları'nda Halime rolünde Ilgaz Erdağ, Recep rolünde Orçun Ünal ve anne rolünde de Nazmiye Khozashvili dans etti.

Salyazı Havaalanı

Köse ilçesine bağlı Salyazı Köyü'nde 1994 yılında temeli atılan Salyazı (Köse) Havaalanı 2017 yatırım programına alındı.

6 Kasım Pazar günü Bayburt programında Salyazı

Havaalanı'nın müjdesini veren Başbakan Binali Yıldırım, "Bayburt ve Gümüşhane'nin ortak havalimanı olacak Salyazı Havalimanı'nın inşasına önümüzdeki yıl başlıyoruz." dedi.

Fernor & Fernette

Gümüşhane Orman İşletme Müdürlüğü, ceviz eylem planı kapsamında il genelinde tarıma elverişli bozuk orman arazilerinden 500 dönüm sahaya ilk etapta 15 bin, toplamda da 50 bin ceviz fidanı dikecek.

Merkez, Kelkit, Köse ve Torul ilçelerinde yetiştirme şart-

larına uygun alanların belirlenmesi, arazi hazırlığı ve toprakla işleminin yapılmasıyla birlikte 2017 yılının başında 6 köyde Gümüşhane için en uygun tür olan fernor ve fernette ceviz türlerinde dikim gerçekleştirilecek.

Fatih Parkı

Gümüşhane Belediyesi tarafından, tarihi Karakol Köprüsü'ndeki restorasyon çalışmalarıyla entegre edilerek yeni bir sosyal yaşam alanı oluşturmak amacıyla Fatih Parkı'nda başlatılan peyzaj çalışması devam ediyor.

DSİ tarafından Harşit Çayı'nda yürütülen ıslah çalışma-

larının da tamamlanmasıyla birlikte, bay-bayan lavabo, çay ocağı, teras oturma alanları ve diğer sosyal donatılarıyla vatandaşlarımıza hizmet verecek olan projenin önümüzdeki aylarda tamamlanması planlanıyor.

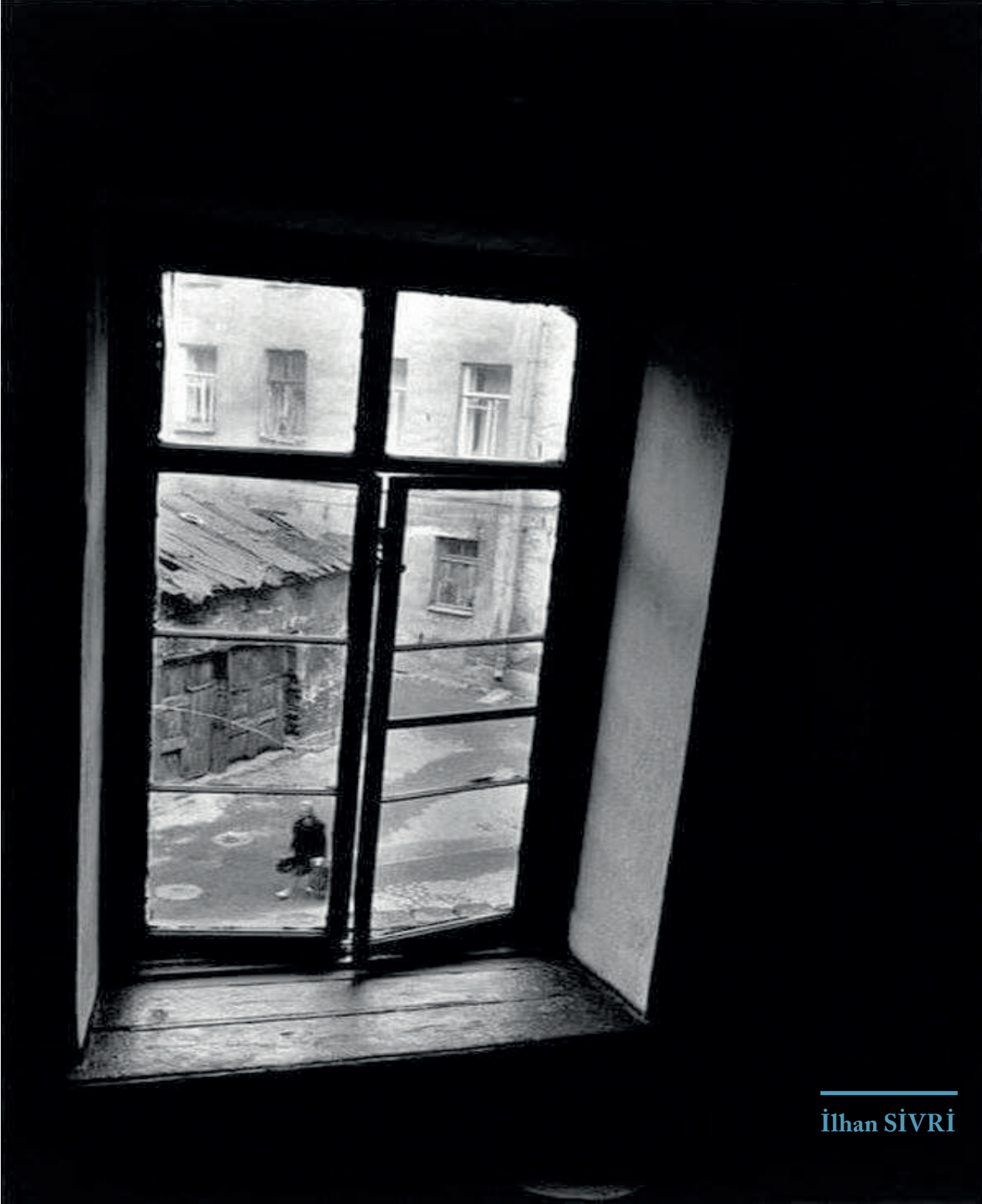
Deli Bayram

Turgut Özakman'ın yazdığı, Erzurum Devlet Tiyatrosu oyuncularının canlandırdığı 'Deli Bayram' adlı tiyatro oyunu, Gümüşhane Kültür Merkezi'nde tiyatro severlerle buluştu.

Orhan Kola'nın dramaturjisini, Selim Cinsli'nin sahne tasarımını, Ceren Karaman'ın giysi tasarımını, Şükrü Kırımlıoğlu ve Gürkan Çakıcı'nın ışık tasarımını, Derya Kılıç'ın dans

ve hareket düzenini, Hakkı Melih Karaman ve Gülsüm Yalçın'ın reji asistanlığını, Özge Arslan Okumuş'un reji yardımcılığını ve Hakan Alkan'ın da rejisini üstlendiği oyunda, Abdullah Arif Atalay, Ali Okumuş, Taner Köse, Hakkı Melih Karaman, Alev Mercan, Samet Talayman, Ömer Menteşe, Özlem Millici, Fazıl Aksakal, Gülsüm Yalçın, Oğuzhan Vartolioğlu rol aldı.

Hanemiz gümüş, kelâm ederiz altın!

İlhan SİVRİ

Kalbi vardır "Şehir" dediğinin,

Boğazım düğüm düğüm...

Hasret çay olur bağrımda, kimi zaman durgun kimi zaman hırçın sel olup dökülür Karadenize. Bir yanım var taş yaşlı, bir yanım yayla dumanıyla kaplı. Saçlarımdan dökülen yıldızlar yanar avuçlarımda. Ayın şavkında yıkanır can eriği gözlerim. Rüzgâr dilime sahipsiz bir türkü dolar. Işığımı dindeler ağaçlar, yapraklarıyla öper çocukları alınlarından, ağaçların kökleri saklanır toprağa, dalları solar beklenmedik sonbaharlarda. Yamaçlarımdaki kar izlerini beyaz ballıbabalar sarar. Konanlar bir gün göçerim telaşındayken hep umut sererim düşten kanatlarına, gurbet kuşları uçururum mev-

simsiz. Gidenlerin dönecek bir yeri olsun diye yollar boyu, yıllar boyu beklerim. Nice kahramanlar koynumda uyur isimsiz. Gümüş yüklü kervanların ardı kesilip baharımı güz eylese de, aşk yüklüsü gelir kervanların yokuşumu düz eyler. Beni doldurup kalemine yazanlar olur kimi zaman. Bende gördüklerini yazar silik defter sayfalarına, bende yaşamadan, benimle yaşamadan... Gördüklerini, görebildiklerini hecelerken, kalbimin kıyısına vurur kelimeler. Gözlerde boğulmuş yürekler sessizliği duyurur bulutlara.

Ağlayasım var ağlayamıyorum...

Başımı bir duman alanda, gece saçlarımı düğüm düğüm

çözende ver ellerini hüznün, ver ellerinden öpelim diye yalvarırım. Ellerin ki ziyadesiyle ısıtır yüreğimi. Ellerin ki ikiye böler tüm gölgeleri. Ben hiç benzemek istemezdim yeni yetme şarlara. Kadim kapının menteşesiydim. Pasımı silen, cilamı sürenin neşesiydim. Yaşımı bilen, yasımı tutan tanırdı beni köy köy, destan destan... Onlara benzemesin diye çehrem, hatıralarımı taşla örtüp, ahşaplara sarıp sakladım. Göğün aynasına bakıp konuştuğumuz gecelerde, taşların yüreği sızladı ey Can, kerpiçlerin gözleri doldu... Sonsuzluğa uzanan bir yol arar ruhum, üstüme kurulan hanümanlar arasından. Karışsın ister yüreğim, çeşmelerimden akan suya minarelerden dağılan ezanın sesi.

*Yaratırken şu dünyayı
Yeri, göğüyle yaradan,
Dağı sabiden yaratmış,
Geri kalanı şakadan!*

Arif Nihat Asya

*Başımı bir duman alanda, gece saçlarımı
düğüm düğüm çözende ver ellerini hüznün,
ver ellerinden öpelim diye yalvarırım. Elle-
rin ki ziyadesiyle ısıtır yüreğimi. Ellerin ki
ikiye böler tüm gölgeleri. Ben hiç benzemek
istemezdim yeni yetme şarlara. Kadim ka-
pının menteşesiydim. Pasımı silen, cilamı
sürenin neşesiydim. Yaşımı bilen, yasımı
tutan tanırdı beni köy köy, destan destan...*

Gözlerim bulut bulut...

Bize ayrı ayrı ad verdiler. Kimimize "Kostan" kimimize "Vauk" kimimize de "Soğanlı" dediler. Bizi ayrı zannediyorlar, oysa bir posta dizilmiş dervişler gibi diz dizeyiz... Oysa el ele yiz yollar boyu. Yorgun ikindilerde saklıdır yazımız, ıhlamur kokar, kekik kokar baharımız.

Söyle onlara...

Şehirlerin de canı vardır; ışığa hasret, yağmura hasret, yaşayan bir yanı vardır.

Ey Can, kalbim yayladır ve nabzım dağlarda atar bilirsin. Bilirsin zamanla bir kavgam vardır. Dökülen, yıkılan yanlarımı saramam. Mazime ağıt yakmaktan öte ellerimden tu-

tup kaldıracak elleri, kadir ve kıymet bilecek elleri arıyor ellerim. Ey Can; "beni öldürmeyen acı güçlendirir" diyor düşünür. Beni öldür(e)meyen acı öldürmekten de beter ediyor. Zamanla can çekişiyor ruhum. Silik bir kitabede, yıkık taş duvarın altında, çürümüş ahşaplarda acı çeker ruhum. Tut ellerimden. Ne de olsa;

"Dağlar da dünyada insan kimidir,

*Onların öz ömrü,
öz yaşı vardır;*

Billur bulaklardan göz yaşı vardır,

*Sevinci çağlayan
Umman kimidir.*

Göklere çağırıldığı

Zigana'da en yüksek nokta, 3 bin 82 metre rakımlı Deveboynu Tepesi'dir. Zigana'nın diğer yükselişi ise 2 bin 800 metreye Ziyaret Tepesi'dir. Bu iki tepenin arasında Taşköprü Yaylası'na adını veren ve bir zamanlar üzerinden İpek Yolu kervanlarının geçtiği söylenen küçük taş köprü, içinde bulunduğu atmosfere damgasını vuran diğer bir yapıdır. Zigana, Taşköprü, Deveboynu Tepesi'ne ve bu dağlardaki tek buzul gölü olan Çakırgöl'e oldukça yakındır. Bununla birlikte Yağmurdere, Şaphane, Kayabaşı gibi özgün mimari özelliklerini koruyan köylere ve Santa Harabeleri'ne kolayca ulaşılabilir bir mesafededir. Maçka'da bulunan Sümela Manastırı zirveye 42 km uzaklıktadır. Zigana'da sanki görünmeyen bir el, büyük bir incelikle tarihi dokuyu tabiatın eşsiz güzellikleriyle birbirine bağlamaktadır.

Zirvenin güney yüzündeki ormanların içine gizlenmiş Limni Gölü ile tarihi İpek Yolu kenarında otantik yaşamını sürdüren köyler görülmeye değer yerler arasındadır. Zigana'nın kuzey yamaçlarından itibaren Hamsiköye kadar muhteşem çam ormanları yer almaktadır. Bu ormanlarda, özellikle ilkbaharda yeşilin sayamayacağınız kadar çok tonunu seyredersiniz.

Bir yanıyla Gümüşhane'ye diğer yanıyla Trabzon'a seslenen Zigana, 40 bin metrekareye yayılan turizm alanında tarihi ve doğal güzellikleri saklar. Manastırlar, tabiat harikası göller, köyler, ormanlar, tertemiz dereler bu gizemli zirvenin içerisinde yer alır. Tabiatın tüm renkleri, sevdasını kadim çağlardan bu yana Zigana'da anlatır. Yaz kışa, yeşil beyaza, beyaz mavime ve nihayet tabiat, kulaklara sevda sözlerini burada fısıldar. Bir dağın başka bir dağa seslendiğini duyarsınız. Zirve- rindeki beyaz bulutlara

imrenir, her sabah kuşların dağları uyandırdığına şahitlik edersiniz.

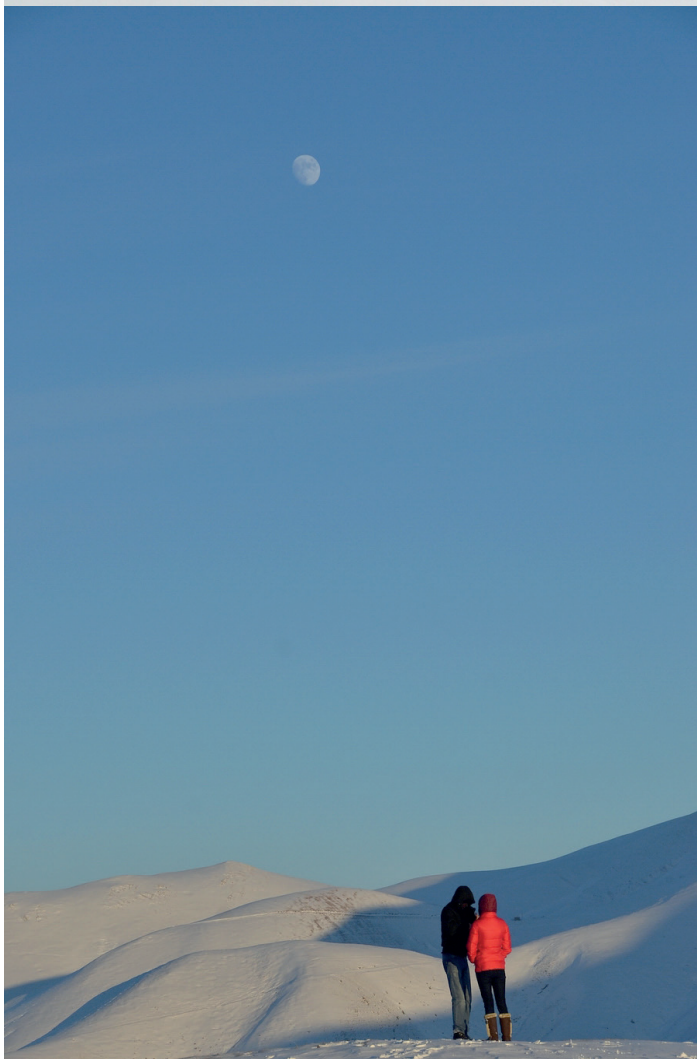
Yörenin kültürel mirasçısı olan Zigana; 800 yıllık yayla geleneğiyle, damak tadına hitap eden yüzlerce yemek çeşidiyle ve yöresel şenlikleriyle ziyaretçilerini beklemektedir. Gümüşhane ve Trabzon illeri arasında uzanan Zigana'da hâkim renkler yazın yeşil, kışın beyazdır. Her iki mevsimde de geleneksel ve yöresel şenlikler yapılır. Şenliklere katılanlar bir yandan eğlenirken diğer yandan İran'dan Karadeniz'e uza-

nan tarihi İpek Yolu'nun mistik havasını teneffüs eder. Bu tarihi manzarayı, dik yamaçlara yaslanmış şirin köyler tamamlar.

Zigana Dağları, bir yandan Trabzon'a diğer yandan Harşit Çayı'nın doğusundan denize ulaşır. Zigana'nın değişik yerlerinden doğan sular, kuzeyde Değirmendere'yi, güneyde ise Harşit Çayı'nı beslemektedir. Bu dağ sırası, konuklarına öylesine enfes görüntüler sunar ki, tepelerine tırmananları, yaylalarında dolaşanları kendine bağlar.

Zigana Turizm Merkezi; Limni Gölü'ne 9 km, Kadırğa Yaylası'na 16 km, Erikbeli Yaylası'na 20 km, Çakırgöl'e 49 km, Karaca Mağarası'na 30 km, Sümela Manastırı'na 38 km, Gümüşhane il merkezine 46 km, Trabzon il merkezine 54 km, Antik Santa Harabeleri'ne 63 km, Avrupa'nın en uzun göknar ağaçlarının bulunduğu doğa harikası olan Örmücek Ormanları'na ise 50 km mesafededir.

Zigana'da en yüksek nokta, 3 bin 82 metre rakımlı Deveboynu Tepe-

zirve : Zigana

si'dir. Zigana'nın diğer yükseltisi ise 2 bin 800 metreyle Ziyaret Tepesi'dir. Bu iki tepenin arasında Taşköprü Yayılasına adını veren ve bir zamanlar üzerinden İpek Yolu kervanlarının geçtiği söylenen küçük taş köprü, içinde bulunduğu atmosfere damgasını vuran diğer bir yapıdır. Zigana, Taşköprü, Deveboynu Tepesi'ne ve bu dağlardaki tek buzul gölü olan Çakırgöl'e oldukça yakındır. Bununla birlikte Yağmurdere, Şaphane, Kayabaşı gibi özgün mimari özelliklerini koruyan köylere ve Santa

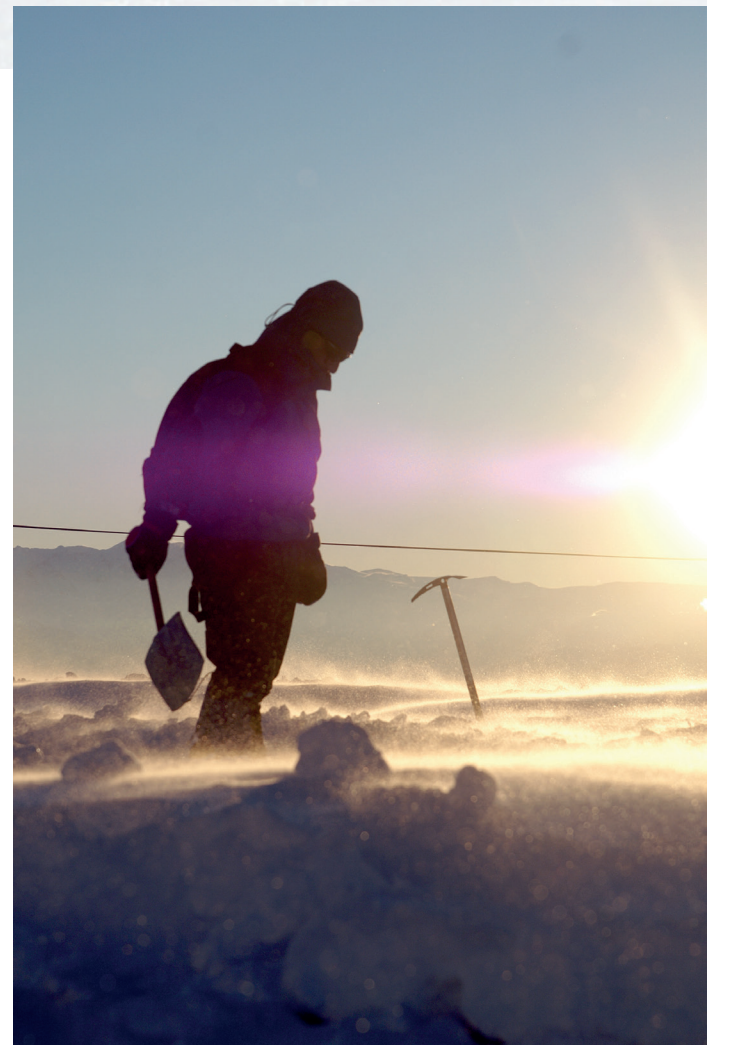
Harabeleri'ne kolayca ulaşılacak bir mesafededir. Maçka'da bulunan Sümela Manastırı zirvesine 42 km uzaklıktadır. Zigana'da sanki görünmeyen bir el, büyük bir incelikle tarihi dokuyu tabiatın eşsiz güzelliğiyle birbirine bağlamaktadır.

Zirvenin güney yüzündeki ormanların içine gizlenmiş Limni Gölü ile tarihi İpek Yolu kenarında otantik yaşamını sürdüren köyler görülmeye değer yerler arasındadır. Zigana'nın kuzey yamaçlarından itibaren Ham-

siköye kadar muhteşem çam ormanları yer almaktadır. Bu ormanlarda, özellikle ilkbaharda yeşilin sayamayacağınız kadar çok tonunu seyredersiniz.

Zigana sadece yaz günlerinin değil, adeta dört mevsimin zirvesidir. Kış günlerinde de bambaşka güzellikleriyle ziyaretçilerini ağırlar. Turizm merkezi ve kayak tesisleri Gümüşhane'ye 46 kilometre, Trabzon'a ise 54 kilometre uzaklıktadır. Zigana Dağı Kayak Merkezi'ndeki ka-

metre uzunlukta olup, kış mevsiminde ortalama kar kalınlığı bir metreyi bulmaktadır. Aralık ayında başlayan kayak sezonu nisan ayı sonuna kadar devam eder. Turizm Bakanlığı tarafından 1991 yılında turizm merkezi ilan edilen Zigana, aynı zamanda Doğu Karadeniz'in tek kayak merkezi olarak uzun yıllardır hizmet vermektedir.

Serde var yazgı, gayrı ne çare!

Mustafa ORHUN

Gecenin kör bir vakti, kuş uçmaz kervan geçmez bir yolda otomobilinin lastiğinin patlaması oldukça canını sıkıyordu. Söylene söylene krikoyu aramaya koyuldu lakin bela üst üste gelmedikçe olmuyordu. Yalnızdı, ıssızdı. Bir ışık hüzmeleri çarptı gözüne uzaklardan. O tarafa doğru yöneldi. Neden sonra bir ev olduğunu fark etti. Başka çaresi yoktu, krikoyu istemek için oraya gidecekti. 'Ya evde kimse yoksa?' diye düşündü bir an. O halde ışık neden yanıyordu? Evde birileri varsa bile bu saatte uyuyor olmalıydılar. Muhtemelen rahatsız olacaktı. Gitme miydi acaba? Yola düşmüşü bir kere. Rahatsızlık verdiği için af diler, daha makul bir seçeneği olmadığını söyledi. Bu saatte yolda kalmış bir Tanrı misafirine anlayış gösterirdi muhakkak. Amma velâkin bir yabancıydı. Ya tedirgin olup kapıyı açmazlarsa? Boşu boşuna o kadar yolu yürümüş olacaktı. Bir taraftan bunları düşünürken diğer taraftan yürümeye devam ediyordu. O esnada ışıklar söndü. Ev sakinleri istirahat çekilmişlerdi. Evde birilerinin olmasına sevindi ancak bu defa daha çok tedirgin olmaya başladı. 'Ya çok kızarlarsa?' diye düşündü. Karşı tarafın yerinde olsa kendisi nasıl bir tepki gösterirdi acaba? Empati yaptı, sahneyi gözlerinin önüne getirdi, olası diyalogları tasavvur etti ama yine çıkmadı için içinden. Tanrı misafiri ne kadar zor durumda olursa olsun yine de bir şerh koymak lazımdı. Zira ev sahibinin sert bir tepki göstermesi ihtimal dâhilindeydi. 'Acaba ne kadar sert?' diye düşündü bu defa. Av tüfeğini doğrultmuş vaziyet-

te açar mıydı kapıyı? Kör bir kurşuna kurban gider miydi acaba? Bu ihtimalin gerçekleşebileceği endişesiyle büyük bir korku yaşadı, tekrar geri dönmek istedi. Eve epey yaklaşmıştı. Nabız atışları yükselmiş, alnından soğuk terler boşalmaya başlamıştı. Son derece gergindi. Neyle karşılaşacağını bilmiyordu. 'Acaba buradan sağ salim

dönebilecek miyim?' dediği sırada, ahşap kapının yağ yüzü görmemiş paslı menteşeleri gacırdarak bütün sessizliği bozdu. O davranmadan açılmıştı kapı. Ev sahibi karşısında duruyordu. Yarım saatlik yürüyüşün neticesinde, bedeninden ziyade zihnini meşgul eden sorulardan ötürü epey yorgun ve stresliydi. Kaşlarını çattı ve hayatında hiç olmadığı kadar agresif bir tavırla açtı ağzını yumdu gözünü:

'Ulan senin dee, evinin dee, vereceğin krikonun daaa...'

Hayat, zihnimizde tasarladığımız bir kurgunun peşinden gitmeye zorluyor bizi. Olacakları ya da olması muhtemel hadiseleri öngörmeye sevk ediyor. Başka bir ifadeyle sürekli plan yapmayı ve o plan dâhilinde hareket etmeyi öğütüyor. Yedi milyar insanın yaşadığı dünyada hiçbir kafa boş değil. Her us, geleceğe dair soru ve cevaplarla meşgul. Kimileri tam bir akıl kumkuması. İşi o raddeye varıyor ki, dört koldan seferberlik ilan etmiş, kendi hayatı yetmiyor gibi çoluk çocuğun, eş, dost ve akrabasının geleceğini de planlamaya çalışıyor. Haliyle bir takım hedefler giriyor devreye. Fakirse zengin olacak; zenginse daha çok çalışıp torunlarının hayatını dahi garanti altına alacak; kadınsa mutlu bir yuva kuracak; yaşlıysa ne yapıp edip genç görünecek; solcu ise iktidara yürüyecek; futbolcu ise önündeki maçlara bakacak... Velhasıl kelim, bunları yaparken farkında olmadan bir zümrenin içinde olacak! Ben, insanları, böylesi manasız hücrelere hapsedmem dünyada. Zengin-fakir, genç-yaşlı, kadın-erkek, sağcı-sol-

cu diye ayırmam. İllaki var bir sınıflandırmam. Kaderin güldüğü ve kadere gülen insanlardır benim dünyam.

Kaderin gizli bir ajandası var. Ta ne zaman gösteriliyor bize yapacaklarımız. Aslında yapacaklarımız, daha evvel yaptıklarımızın teminatı bir yerde. Frenk tabiriyle bir çeşit deja vu! Hani muntazaman, 'yahu ben bu sahneyi sanki daha önce yaşamış gibiyim!' dediğimiz zamanlar var ya, işte o halet-i ruhiye. Hayat, sadece ölüm anında film şeridi gibi geçmez gözümüzün önünden. Mini bir fragman halinde, daha doğmadan görürüz bütün hikâyeyi. Kimi isyan eder bu duruma, kazan kaldırır. Neymiş efendim, Mevla öyle münasip gördüğü için bizler de öyle hareket ediyorduk. Büyük bir çadır tiyatrosunda kukla misali yaşayıp gidiyorduk! Hâşâ, sümme hâşâ! Doğrusu şudur efendim: Külli irade, cüzi iradeyi her türlü seçiminde serbest bırakmış. Lakin 'âlim' sıfatı mucibince gayb ve şehadet âlemini bildiği için, olacakları önceden kaydetmiş. Telaffuzu ve anlaşılması kolay olsun diye 'kader' demiş adına. Bütün hikâye bu.

Kaldı ki, hangi öğretmen öğrencisinin kötü not almasını ister? Mademki bu âlem bir imtihan yeri, sen de üzerine düşen vazifeyi yapacak, çalışacaksın. Kopya çekelim diye kitabı bile açmış ve 'Oku!' demiş yüce yaradan, daha ne yapmış?

Bütün musibetleri kadere ihale etmek doğru değil. Gel gelelim, kadere de hayatın dışında tutmamak icap eder. İman etmişiz zira. Hadisenin kırılma noktası, tam da burası! Kadere yazan ilahi mürekkep kurumaz. Özgür irademizle aldığımız bütün kararlar oraya not edilmiş. Ömür sermayesini harcadığımız vade belli ise, kısa ve uzun vadeli planlara ne hacet? 'Beş yıl sonrası için plan yapıyorsun ama vade yarın doluyor, sınavın bitmek üzere, kâğıdı toplayacağım, hadi, son işaretlemelemlerini yap ey âdemoğlu!' diye istihzayla kıs kıs gülmez mi kader? Kaderin güldüğü insan olmak yerine, ellerini kaldır ve teslim ol, gel sen gül kadere. Söyleyeceklerin, aleyhine delil olarak kullanılmasın...

Kadere karşı açık kapı siyaseti izliyorum uzun zamandır. Nefs-i mutmainneye çıkmama ramak kaldı. 'Allah bes, baki heves' gibi, zamana meydan okuyan sarsılmaz bir stratejiyi yürürlüğe koydum. Daha düne kadar bitmek tükenmek bilmez kurgu nedeniyle acı çeken zih-

nim, nihayet feraha erdi. Allah razı olsun Yahudi Samuel'in eşinden.

Bizim Samuel (bizim derken, aynı dünyada yaşıyor olmamıza vurgu yapıyorum. Başka bir gezegende yaşamakta olan başka bir Samuel de olabilir pekâlâ!) borç batağına saplanmış. İflasın eşiğine gelmiş adeta. Yahudi bir tüccar için ne hazin verici bir durum değil mi?! Neyse, bilhassa kapı komşusu Leon'a olan borcu yüzünden geceleri uyku haram olmuş. Sürekli düşünüyormuş. Rahat bir döşek yüzü görmediği gibi afakanlar basıyormuş. Haliyle bu huzursuzluk, aynı evi paylaştığı eşine de sirayet etmiş. Kocasının, 'Ben ne yaparım, bu borcu nasıl öderim, alınımdaki bu kara lekeyi nasıl temizlerim?' diye ah vah ettiği bir gece, daha fazla dayanamamış ve pencereye koşarak Leon'a seslenmiş: 'Leonnn, Leonnn! Kocamın sana olan borcu var ya, o borcu ödemeyecek, haberin olsun!' Pencereyi kapattıktan sonra kocasının şaşkın bakışlarına net bir ifadeyle karşılık vermiş: 'Rahat rahat uyu, sen düşünme o borcu, artık Leon düşünsün!'

Bizim hikâyemiz bu noktada keşiyor. Sürekli düşünmenin verdiği ızdıraba katlanmak manasız. Ben bütün teslimiyetimle her şeyi ona havale ettim. Size de tavsiye ederim. Artık kader düşünsün...

"Kim doğru yolu seçerse, kendisi için seçmiş olur; kim de doğru yoldan saparsa, kendi aleyhinde sapmış olur."

(İsrâ,15)

Süleymaniye GAZETESİ

GÜMÜŞHANE VALİLİĞİ'NİN 2 AYLIK SÜRELİ YAYINIDIR
YIL:2 SAYI:8 TARİH: KASIM-ARALIK 2016

İMTİYAZ SAHİBİ

Gümüşhane Valiliği Adına
Gümüşhane Valisi Okay MEMİŞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Şenol TURAN

SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Engin DOĞRU

HABER EDITÖRÜ

Abdullah UZUN

SAYFA EDITÖRÜ

Arif DUMAN

FOTOĞRAFLAR

Engin DOĞRU, İsmail GÜRSES, Recep ERGİN, Mustafa ZENGİN

İLETİŞİM

Karaer Mah. Hükümet Cad. No:1
E-mail :gsuleymaniye@gmail.com

BASKI

iber Ofset

FOSTER KONAĞI OLUCAK (İMERA) KÖYÜ

Gürbüz DEMİR

İlimiz Olucak (İmera) Köyü'nün tam başında manastır kilisesinin yanında bulunan Foster Konağı diye bilinen konak, köyün üst kısmında köye tepeden bakan muhteşem mimarisi ile harika yontma taştan yapılan tarihi bir konaktır. Konağın sahibi Fostropulos adında bir Rum'dur. O bölge çok canlı ve nüfus yoğunluğu olduğu yıllarda Foster bankerlik yapmakta o yıllarda o bölgede yaşayan insanların bir çoğu Rusya'da çalıştığından Foster Rusya'dan gönderilen para, koli, eşya gibi emanetleri buraya getirir aynı şekilde buradan gidecek olan eşyaları da var olan kervanı marifetiyle Rusya'ya iletirmiş.

Foster zamanın ve bölgenin en zenginlerinden biriy-

miş. Çoğu zaman Trabzon'da oturur, İmara'daki konağı ise yazlık olarak kullanırmış.

Nenem 93 yaşında vefat etmiş. Rumlar bizim köyleri terk ettiğinde ise 25 yaşındaymış. Zaman zaman anlatırdı, bende çok merak eder sorardım. Dedem Rusya'da çalışmış, o zamanlar bir adet ayaklı dikiş ve nakış makinesi Singer marka Rusya'dan yollamış Foster eliyle makine köye teslim edilmiş.

Foster ile ilgili benim duyduğum bir anım da şöyle: Birkaç yıl önce köydeyim, bir otobüs Rum geldi köye, dağıldı herkes çeşitli mahallelere gidecek 4 tane turist de bizi "Manastıra götürür müsünüz?" dediler bende on-

lara rehberlik yaparak manastıra gittik. Kilisede mum yaktılar, gezdiler, dua ettiler derken Foster'in konağına geldik. Konağın giriş kapısından aşağı su akıyor, bir de dar basamaklar var. Su o basamaklardan aşağıya dökülüp gidiyor İmera'ya iniyor. Turist epeyce de yaşlı, elimi tuttu, birazcık Türkçesi var, "gel" dedi beni konağın önüne götürdü. "Buraya bak" dedi. Merdiven zannettiğimiz basamakları göstererek, "bunlar ne?" dedi. "Merdiven" dedim. "Hayır" dedi. "Dikkatli bak" dedi. El demiri ve çekiş marifeti ile kesilerek basamak yapılmış fakat çok dar merdiven olsa ayak sığmaz. Ben "nedir bunlar?" dedim. "Bunu Foster yaptı" dedi. Suyu buradan aşağıya akıtarak şurada

yatar suyun sesini dinler ve uyurdu dedi. Sessiz olalım ve dinleyelim dedi. Hakikaten o suyun o basamaklardan dökülmesi çok değişik bir ses çıkarıyordu. Bu sayede bunu da öğrenmiş oldum.

Daha sonra Foster 1917 Rusya'daki Ekim devrimi ile işleri bozulmuş ve daha sonraki mübadele ile de mal varlığını kaybetmiş. Bankerlik işlerinden vazgeçmiş, kervanı kalmamış, geriye sadece elinde yazlık olarak kullandığı bu konak kalmış. Kısa bir süre sonra da Türkiye'yi terk edince konak sahipsiz olarak öyle kalmış, yıkılmış, köşeleri sökülmiş ve bugünkü halini almıştır.

Bir zamanlar Süleymaniye'de

Halim Mısırlıoğlu

"Kırk Bavli", Süleymaniye Mahallesi'nden batıya doğru Vank'a giden yol üzerinde yaklaşık bir kilometre ileride köprüyü geçtikten sonra yolun alt yamacındaki maden ocağının adıdır. Son işletme 1890'lı yıllarda Fransız şirketi tarafından işletilirken, çalışmaya son verilmiş ve ocak kapatılırken ocak ağız bir duvar ile kapatılmıştır. Bu bilgiyi çocukluğumda sağ olan İsmail Hakkı Tuncer'in büyük dedesi Yusuf Ağa (Yusuf Tuncer)den dinlemiştim. 1998 yılında ruhsat sahibi Dede-manlar burada sondaj çalışması yaparken baktım ki aynı yerde sondaj çalışması yapıyor. Ben şakadan, bakın şimdi kireç, harç ve taşlar çıkacak dedim. Biraz sonra gerçekten duvara ait harç parçaları çıkıncı yetkililer bana nereden bildin, müneccim misin dediklerinde kendilerine Yusuf Ağa'dan dinlediklerimi anlattım. Yetkili mühendis ocağın ağız kaybolmasın diye

yapmışlar duvarı demişti.

Gelelim Kırk Bavli adının nereden geldiğine. Çok zengin kurşun, çinko, bakır, gümüş ve altın alaşımı cevherleri barındıran bu ocak tarih boyunca işletilmiştir. Madende o kadar çok maden işçisi çalışmış ki, bir maden kazasında gücük altında kalan işçilerden 40 tanesinin ismi Bavli imiş. Bu büyük kazadan sonra şehirde bir madem havası, herkes ağlıyor "oy Bavlim, Bavlim" diye.

Şehirde yeni gelen bir yabancı herkesin oy Bavlim diye ağladığını görünce yanındakilere "bu Bavli kim, ne kadar sevilen bir kişi, herkes ona ağlıyor" deyince, yanındakiler "Herkes kendi Bavli'sine ağlıyor" cevabını almış. Bundan sonra da yöremizde "Herkes kendi Bavli'sine ağlar" deyiimi halk arasında kullanılır olmuştur.

Gümüşhane Civarındaki Kırk Bavli Dışındaki Maden Ocakları ve Bu Ocakların İşletilmesi:

Gümüşhane ve Süleymaniye sevdalısı olan rahmetli babam İhsan Bey'in 1959 tarihini taşıyan ve "Yunanistan'dan getirilen malumata göre:" diye daktilo ile yazılmış notlarını aynen aktarıyorum. Gümüşhanede işletildiği yıllarda yetmiş yakın maden ocağı bulunduğu ve belli başlılarının Paklin, Kurka, Hazine (şimdiki Gümüştaş), Luka, Zundus, Kop, Akçatepe, Adatepe, Aylak, Akçakale; Mavrange, Manrahan, Bağcidis, Tenbeda, Gavurdağı, Göreke, Herek, Zigana, İstavri, Karel, Sanapirim, Durtana, Sel, Fol, Sallona ocakları sayılmaktadır. Beyler idaresinde işletilen madenlerde ekseriyetle Hıristiyan halk çalıştırılırdı, son işletilen madenlerin başında Batacidis isimli bir rum bulunmaktaydı. Ayrıca bir de madenci ustabaşısı vardı ki bu zat maden işletmelerine nezaret eder ve yeniden maden ocağı arayıp açmakla da görevliydi. Keza İstanbul'dan padişah tarafından müfettişler gönderilerek madenler sık sık

teftiş edilirdi.

Gümüşhane'deki darphanelerde (Biri Hacıemin de diğeri Süleymaniye'de) para basıldığı bilinen bir gerçektir, yine darphanenin son işletmesinde Nikola Aysetili Aylakoğlu isimli bir Rum'un nezaret ettiği kaydedilmekte ve madenlerde çalışan işçilerin devletçe bütün vergilerden muaf tutulduğu ve bu işçilerin kazandıklarını (çıkarıldığı madenin)yarısını devlete ödediğini, ancak sefer halinde işçilerin orduya yol açmak, köprü yapmak gibi istikam yükümlülükleri vardı.

Madenlerin inkişaf etmesi ile Anadolu'nun birçok yerinden gelenlerle Gümüşhane'nin nüfusu 1750'li yıllarda 60.000 bulmuş, geniş bir Pazar halini alan Gümüşhane'ye, İran, Hindistan, Suriye ve diğer ülkelerden bezirganlar, tüccarlar gelecek getirdikleri halı, ipek, lahür şallarını ve çeşitli kumaşları, hurma, üzüm, pirinç ve Lübnan kokulu yağlarını satarak Suluhan denilen kuyumcular çarşısından altın ve gümüş eşya alıp kervanlar halinde memleketlerine dönerlerdi.

Evliya Çelebi Seyahatna-

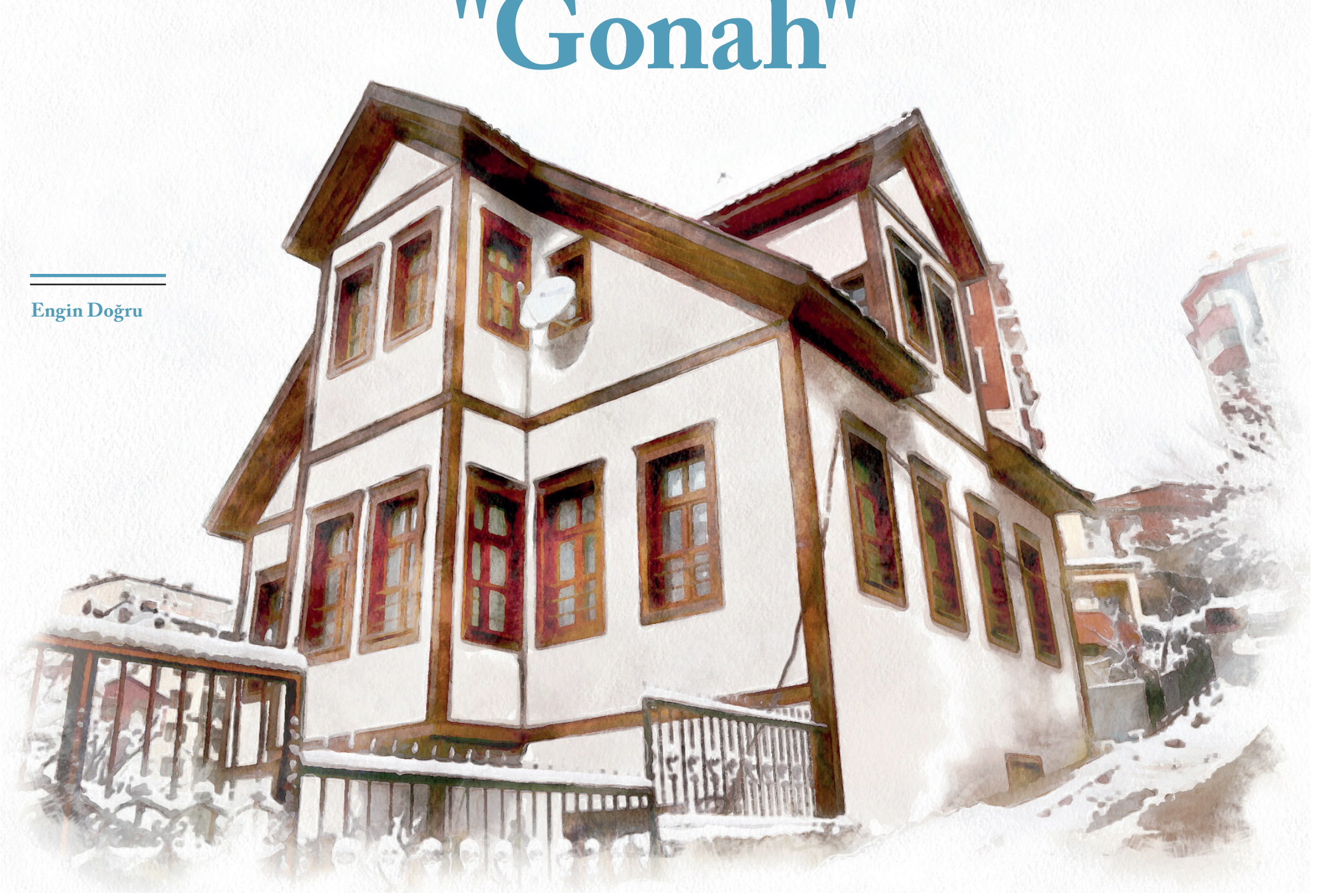
mesinde:"o sırada burada olan sim(gümüş) madeni hiçbir diyarda yoktu. Şehirde o zaman Gümüşhane denmişse de Defterhane-i Âli Osman'da Canha yazılmıştı. Cümle halkı her tekalüften muaf ve müsellemler olup gümüş işletmeye memurdurlar şehirde 70 kadar kimi altın kimi gümüş maden vardır. Osmanlı mülkünde birçok gümüş madeni olan şehirler vardır ama Gümüşhane' deki damarlar yedi koldan kol kalınlığında damarlar olup halis cevherdir." yazılıdır

Cevet Paşa tarihinde de yazıldığı üzere Sultan ikinci Bayazıt zamanında Şehzade Selim Trabzon'da bulunduğu sırada Gümüşhane de çok zengin bir altın madeni bulunduğunu ve Canha'da bu altınlardan kestirilen 100.000 altını babasına göndermesi üzerine babası tarafından kendisine hıratlar gönderildiği yazılıdır.

İşte bu maden kazasından sonra bu maden ocağının ismi Kırk Bavli olarak kalmıştır.

"Gonah"

Engin Doğru

Gonah: Üç katlı, çatılı ev.

Apartman modasından önce Gümüşhane'nin kendisine özgü bir yapı biçimi vardı. Bahçelerin içerisine oturtulmuş olan beyaz badanalı konakların kente verdiği özelliğe Türkiye'nin başka bir yerinde rastlanmazdı.

Konakların dış görünüşleri birbirinin aynı olduğu gibi iç bölmeleri de aynıdır. Bahçeye açılan kanatlıdan (dış kapıdan) girince iki buçuk, üç metre genişliğinde ve 11-15 metre uzunluğunda bir koridor vardır. Odaların, mutfak ve banyonun kapıları karşılıklı olarak bu koridora açılır. Bu koridora mabe-yin, avlu ve salon da denir. Koridordan bir merdivenle ikinci kata çıkılır. İkinci kattan da arka bahçeye ayrıca bir kanatlı kapı açılır. Bu kattaki bölmeler de birinci kattakinin aynıdır. Konağın bütün odalarının yüksekliği üç metreden aşağı olmaz. Dört metre yükseklikte olanlar da çoktur. Odalar üçer pencerelidir. Yerine göre bir de köşe penceresi yapılır. Pencere-lerin önüne baştanbaşa bir sedir yerleştirilir. Sedirin üstüne özel olarak yapılmış olan bir minder

serilir. Minderin üzerine sedir halısı, sedir kilimi, sedir cecimi ya da başka bir örtü örtülür.

Sedirin arkasında duvara dayalı, içleri otla doldurulmuş halı, kilim ya da başka bir kumaş kaplı olan yastıklar vardır. Yastıkların üstüne boydan boya kaplayan çeşitli tekniklerde çeşitli motifler işlenmiş bir örtü örtülür. Pencere kubik biçime sokulup, odalar tek pencereye indirildikten, konakların eski estetiği bozulduktan sonra bu sedirler de kaldırılmıştır. Odaların hepsinde dolap ve yüklük vardır. Kimilerinde birer raf da bulunur. Salondan banyoya girilince küçük bir koridor daha vardır ki banyo ve tuvalet kapıları bu koridora açılır. Bu suretle kokunun yayılması önlenmiş olur. Eski konaklarda soba bacası olmadığı için soba tütmesi önlenemezdi. Sonra yapılanlarda bu problem kalmamıştır.

Konaklarda üçüncü katın bölmeleri daha değişik olur. Çünkü bu kat çatı katıdır. Eski konaklarda kar tutmaması için çatılar çok dik beşik biçimin-

de yapılırdı. Böyle olunca çatı katından ancak uzun bir salondan başka bir şey yapılamazdı. Burası da konağın kileri, anbar, deposu olarak kullanılırdı. Sonraları çatının bir yüzüne bir firandol (çatı arası) çıkararak bir oda yapılmış, 1930'lardan sonra da çatının öbür yüzüne bir firandol daha çıkıp bir oda daha yapılmıştır. Böylece çatı katında küçüklü büyüklü bir takım bölmeler yapılarak bir daire haline getirilmiştir. Bundan sonra konakların dikbeşik biçimindeki çatılan (+) biçimini almıştır. Konakların temeli atılırken kurban kesilir. Dualar edilir. Birinci katın duvarları çamur harçlı taşla örülür. Sonraları kireç harç kullanılmaya başlanmıştır. Duvarlar bitince üzerine kalın, dayanıklı, daha çok meşe ağacından keranlar (güçlü ağaç) atılır.

Keranların üzerine gene dayanıklı cinsten mertekler (yuvarlak ağaç) dizilir. Merteklerin üzerine de aşağıya toprak, çamur geçmemesi için hasır gibi bir şeyler örtülür. Örtülen bu şeyin üstü de bir çamur tabakasıyla kaplanır. Sonra ikinci

kata geçilir. Bundan sonra artık duvarlar taş değil, kerpiçten dolma tekniğiyle yapılır. Bunun için de önce dört köşeye dört tane anadirek dikilir. Aralarına gereğine göre dolma direkleri çakılır. Direk çakmak işi bitince tepede bir kurban daha kesilir. Kurban etinin tamamı ustalara aittir. Dolma direklerin araları kerpiçle doldurulduktan sonra sıra çatı katına gelmiştir. Çatı çatılıp iskelet meydana çıktıktan sonra konak sahibi ve yakınları tarafından ustalara armağanlar verilir.

Bu armağanlar, ipekli, pamuklu kadın, erkek kumaşı olurdu. Ustabaşı armağanı alınca en yüksek direğe asar ve elindeki keserle tak, tak, tak, önündeki direğe vurur ve yüksek sesle:

Usdalar. Ey usdalar.

Bakın bize ne geldi.

Gonağın şababından

Bir geyim gumaş geldi

der, ustalar hep birden keserleri keyfli keyfli takır... takır... takır direklerle vururlar. Ustabaşı devam ederek:

Bu hediye

Çıbsın yediye

Bu gonağa gözi olan

*Bahsin arhalarından gara kediyeye
Elemtere fiş
Kem gözlere şiş
Patlasın keşiş*

tekerlemesini özel bir ezgi ile söyler. Keserler gene takır, takır vurulur, bu tekerleme ustabaşının yeteneğine göre değişir, araya dualar, iyi dilekler de sokulur.

Çatı bitinceye kadar kumaşlar direklerde renk renk sallanır. Sonra konağın iç donanımına geçilir. Tavan, döşeme ve bütün doğrama işleri çam ağacı kerestinden yapılır.

Konağın saçak kenarları, pencerelerin dış pervazları daha çok kurşunî renk boya ile boyatılır. Odaların döşemeleri ve salon mutlaka kahverengi olur. Süslemeleri yapılmış olan tavanlar ya zevke göre boyatılır ya da böylece bırakılır.

Konağın bütün işleri bitip, oturulacak duruma geldiği zaman dış kapılara birer at nalı çakılır ya da büyük bir nazar boncuğu asılır. Bulabilenler kapıya yabancı keçi boynuzu da çakarlar.

T Harşit'in Tezenesi

Öğretmenlik yaptığım köyde, öğrencilerle top oynarken ayağımı burktum. Köy ahalisinin "Hayrola Hoca" suallerine, ayağım İncindi manasında "hışır oldu" türünden cevaplar verdim. O köyde daha önce mukallit kimliğiyle öyküleri anlatılan "Hışır Osman" lakaplı bir adam yaşamış. Bu durum verdiğim cevabın bir lakap olarak bana yakıştırılmasına sebep oldu.

OSMAN NEBİOĞLU İLE RÖPORTAJ

*Bize biraz kendinizden bahse-
der misiniz? Osman Nebioğlu kim-
dir?*

1951 yılında Gümüşhane mer-
keze bağlı Dörtkonak (Edire) kö-
yünde doğdum. İlk ve orta öğreni-
mimi Gümüşhane'de tamamladım.
1972 yılında Erzurum İline bağlı
Yağmurcuk Köyünde öğretmenlik
görevine başladım. Oradan gene
Erzurum iline bağlı Güngörmez
köyü öğretmenliğine, oradan da
Gümüşhane İline bağlı Akçahi-
sar Köyü öğretmenliğine atandım.
Öğretmenlik görevini 1982 yılına
kadar sürdürdüm. Öğretmen-
likten ayrılışım ise acı bir olay ne-
deniyedir. Yedi yaşındaki oğlum
Alper'in ölümü benim ve eşim için
büyük bir yıkım oldu. Bu hadise
sonucu öğretmenlik mesleğinden
istifa ederek Trabzon'da "unlu ma-
muller" üzerine ticarete başladım.
Trabzon'da 12 yıl süren ticari ha-
yatımı 1994 yılında Gümüşhane'ye
naklettim. Halen Gümüşhane'de
"unlu mamuller" üreten bir işlet-
meyle meşgul olmakta ve dost mec-
lislerinde şiirlerimi ve türkülerimi
terennüm etmekteyim.

Neden "Hışır Osman"?

İlk yazdığım şiirler "Perişan"
ve "Perişan Osman" mahlaslarını
kullandım. Ama bu mahlasla yaz-
dığım şiirlerin büyük bir kısmı bir
yangında içinde buldukları def-
terle birlikte kül oldu. Daha sonra
ise "Hışır" mahlasını kullanmaya
başladım. Gümüşhane ve Bayburt
yöresinde bu kelime halk ağzında
hurda kelimesiyle eşanlamlı olarak
kullanılır. Parçalanmış, döküntü
durumuna gelmiş, işe yarayamaya-
cak derecede bozulmuş, zarar gör-
müş anlamında. Neden bu mahlası
seçtiğime gelince; Öğretmenlik
yaptığım köyde, öğrencilerle top
oynarken ayağımı burktum. Köy
ahalisinin "Hayrola Hoca" sualleri-
ne, ayağım İncindi manasında "hı-
şır oldu" türünden cevaplar verdim.
O köyde daha önce mukallit kimli-
ğiyle öyküleri anlatılan "Hışır Os-
man" lakaplı bir adam yaşamış. Bu
durum verdiğim cevabın bir lakap
olarak bana yakıştırılmasına sebep
oldu. Ben de bana yakıştırılan bu
ismi benimsedim. Artık aile içinde
bile bana "Hışır" diye hitap edilir
oldu. Mahlas değil öz ismim gibi.
Torunların dilinde bile ben "Hışır
Dede'yim.

*Şiire ve şiir yazmaya merakı-
nız nasıl ve ne zaman başladı? İlk
şiirinizi ne zaman yazdınız?*

Şiir yazmaya lise yıllarında
başladım daha ziyade Türk halk
müziği formatında bestelenebilen
türden şiirler ağırlıktadır. Su anda
da TRT' de kayıtlı ona yakın Tür-
kü bestem bulunmaktadır. Şiir yaz-
maya merakım halk müziği olan
merakımdan başladı diyebiliriz.
Okul yıllarında yapılan etkinlik-
lerde düğünlerde türkü söylemem
sonradan yazma merakını da bera-
berinde getirdi diyebiliriz. Şiir ve
bestelerimin en azından bir kısmı-
nın kayda geçmesine, notaya alın-
masına Erzurum eşrafından Avni
Kılıç Bey'in katkısı olmuştur. Bir
dost meclisinde türkülerimi dinle-
yen Avni Bey, bunları saklı tutma-
ya hakkın yok diyerek beni teşvik
etmiştir. Erzurum'da sıkça tekrar
edilen dost meclislerinde, o yıllar-
da Erzurum Radyosu saz sanatçısı
olan Nurullah Akçayır'ın sazı eşli-
ğinde türküler paylaşıldı. Nurul-
lah Akçayır'ın bir kaset hazırlığı
içinde olduğu yıllardı. Avni Bey,
dostluk ve ağabeylik nazıyla bir
emir vaki yaparak Nurullah Bey'e
"Çıkaracağın kasetin parçalarını
biz seçeceğiz" dedi. Nurullah Bey,
dost ve ağabeyin bu teklifini kabul
etti. Ve iki bestemi kasete okudu.
Akçayır'ın 1992'de çıkan "Yazın
Yağar Kar Başım" adlı kasetine
ismini veren türkü ile "Gel Benden
Yana adlı parçalar" bana aittir.

Şu ana kadar kaç şiir yazdınız?

Şu ana kadar kaç şiir olarak sayı
veremem çünkü birçok şiirim bir
kaza sonucu yanan defterimle kül
oldu. O yıllarda kayıt etme gibi bir
olanak da yoktu. Sonraki şiirlerim
150-200 arasındadır. Bunların 140'a
yakını seçilerek kitaplaştırılmıştır.
Kitabın hazırlığında Kadim dos-
tum Talat ÜLKER'in yardımlarını
göz ardı edemeyiz, onsuza olamazdı.
Nasip olursa bir ay zarfında yeni şiir
kitabım da kitap evlerinin raflarını
süsleyecek inşallah.

*Şiirlerinizi yazarken ilham
nasıl geliyor? Nasıl bir rub halinde
yazıyorsunuz?*

İlham denen şeyin nasıl bir şey
olduğunu tam anlamıyla bilmiyo-
rum. Şiir yazmanın vakti zamanı
yok. Bakarsın camide, bakarsın

olmaz bir yerde kendiliğinden baş-
lar. Galiba ilham buna diyoruz.
Hüzünlü olayların etkisinde kaldı-
ğında daha verimli şiir yazdığımı
düşünüyorum. Şiir yazarken bir
şeyden etkilenmek şart, gerisi zaten
kendiliğinden geliyor.

*En sevdiğiniz şairler kimler-
dir? Esinlendiğiniz şairler var mı?
Kendinize yakın gördüğünüz ka-
lemler kimlerdir?*

Şairler arasında fazla ayrım
yapmam hemen her şairi okurum.
Ama tabi ki öne çıkan çok şairi-
miz vardır. Onları da takip ederim.
Herhangi bir şairin etkisinde kal-
dım diyemem. Sanki benim kendim-
e ait bir üslubum olmuştur. Beni
tanıyanlar ya da okuyanlar ismimin
yazılı olmadığı bir şiirimi okuduk-
larında bunu Hışır yazmıştır diye-
biliyorlar.

*Şiirlerinizde konuları neye göre
belirlersiniz?*

Şiirlerde konu seçimi yapamaz-
sınız, yalnız hayatınızı etkisi altına
olaylar tabi ki daha baskın gelir.
Bunun için benim yaşadığım dün-
ya hayatı biraz acılı geçmiştir. Bu
nedenle daha ziyade dünya- felek-
ölüm üçgeni şiirlerimin ana tema-
larını oluşturmuştur.

*Sizce sonradan şair olunabilir
mi yoksa doğuştan gelen bir yetenek
midir şiir yazmak?*

Doğuştan mı sonradan mı şair
olunur buna net cevap veremeyiz.
Ancak genlerden gelen bir yetene-
ğin olabileceğine inancım var. Çal-
ışmak her şeyin başı derler. Galiba
çok çalışarak usta çırak ilişkileriyle
de başarılı olabilir diye düşünüyorum.

*Yaşadığınız yöre, özel olarak
memleketiniz Gümüşhane'de; sana-
ta/sanatçıya ve genel olarak edebi-
yata yaklaşım nasıldır?*

Maalesef en can alıcı noktaya
temas ettiniz. Şehrimizde edebi-
yat çerçevesinde ne sanata ne de
sanatçıya yaklaşım hiç denecek de-
recededir. Müziğe verilen değer şi-
ire verilmemektedir. Bir şiir gecesi
bulamam diye. Halkımızı suçlamı-
yorum, hani bir deyim vardır "var
da mı yemedik" yaptınız da gelme-
dik mi? Bu konuyu kültürel bir me-
sele atfedip Kültür Müdürlüğümüz,
Belediye ve Gençlik Merkezimiz

bu konuya el atmalarını bekliyoruz.
En azından yılda 2-3 şiir dinletisi
düzenlenmelidir.

*Genelde hüzünlenince mi şiire
sarılırız?*

Bu soruyu evetle başlayabiliriz.
Hüzünler duygu yoğunluğu sağlar
dolayısıyla sizi şiir yazmaya zorlar.
Üzüntülü olaylarda empati yaparak
da çok şiir yazdığım olmuştur.

*Şair olmaya karar mı verilir,
siz karar mı verdiniz?*

Bir iki şiir yazmakla ben şair
oldum ya da olmalıyım diyemezsi-
niz. Siz şiirlerinizi yazarsınız şair
olup olmadığınıza okuyucu karar
verir. Onlar ne derlerse osunuz. Ka-
bul gördüğümüz sürece okuyucuya
daha iyi şiirler vermek için kendini-
zi zorlarsınız. Ben bunları yaşadım
ve yaşıyorum.

*Sizce iyi şiiri diğerlerinden ne
ayırır?*

Eğer okuyucu şiirin temasında
kendini bulabiliyorsa o şiir iyi şiir-
dir. Sanki beni anlatıyor der gibi-
sinden. Dolayısıyla şiirleri iyi kötü
diye ayırmayalım. Şiir bir duygudur.
Duygunun kötüsü olmaz.

*Sevgili üstat son sözü size bıra-
kıyoruz.*

Şiir duyguların en yoğun ya-
şanabildiği kültürlerin sanatıdır.
Sevmeyen, ayrılık acısı çekmeyen,
gurbet nedir bilmeyen, zamansız
ölümlerle tanışmayan, insan olma-
nın hüznü yanını fark edemeyen
insanlar ve toplumlar şiirle ve şairle
dost olmazlar. Gümüşhane; yoklu-
ğun, ayrılığın, gurbetin bir kader
gibi insanların alınına yazıldığı bir
coğrafyanın adıdır. Bu yörenin in-
sanı şair doğar. Beşikte kulağına
fısıldanan ninnilerde, anne sesinin
sıcaklığıyla ısıtılan türkülerde hep
sevda, ayrılık, gurbet ve ölüm duy-
gusu aşlanır küçücük bedenlere.

Bu coğrafyanın tarihi ve kül-
türel yaşamını konu edinmiş Gü-
müşhane Valiliği yayını olan Sü-
leymaniye Gazetesi'nde, bana da
yer verdiğiniz için teşekkür ederim.
Sayın Valimize de, şehrimizdeki
kültürel faaliyetlere öncülük ettiği
için de mutlu olduğumu ifade et-
mek isterim. Edebiyata, şiire, sana-
ta gönül vermiş tüm insanlara ve
bizi yalnız bırakmayan gönül dost-
larına selam ve saygı ile...

